

Nuorten Osasto

Chicago nuorisotoimii

Chicago nuorisoliiton jäsenet ovat vilkkaasti toimineet lukossa olevien rautatieyhtiöiden keskuudessa. Kaupungin teollisuusorganisaatioyhteisössä paikallisjärjestöjen teollisuusorganisaatioyhteisöissä on ollut ja kamassa Nuorten Työläisten Liiton julkaiseman lehtelehtistä "Will you seab" ja "Voice of Labor" lehden erikoismuoroita. Ulkoilmakokouksia pitävät eritoten kaupungin liitososan osastot. Näissä kokouksissa myydään "Labor Herald", "Young Worker" y. m. työväen lehtiä. Useassa nuoresta toverista on tullut hyviä "saippuaalattikko-puhujia".

Kansainvälisten nuorisopäivien vietoa varten on aikomuksena vuokrata Douglas Auditorion salli. Syyskuulla alijataan pitällä n. k. sanomalehtipiknikki Chicagossa ilmestyvien työväenlehtien tukemiseksi.

Jäsenmäärä kasvaa raplaasti. Toimintakuntoisuus on hyvä. Lawdalen nuorisosasto, joka vasta äskettäin perustettiin, osoittaa erikoista toimintakykyä. Englewoodin osasto vaatii kunnapaikan teoreetikkoiltaan, mutta liiton sihteeri arvelee, että jäsenmäärän kasvaminen ei olisi haitaksi tälle osastolle.

Syyskuun kuluessa julaistaan erikoinen bulletini nuorten työläisten toiminnasta Chicagossa sekä suunnitelmista tulevaan toimintaan nähden.

DAISYTOWN, PA.

Nuorisoliitto, joka muodostettiin noin toista kuuta sitten on hyvässä toiminnassa. Meillä on siinä 17 jäsentä, enempi osa nuun kiellisiä, slaavilaisia, unkarilaisia, ja lettualaisia. Liitto pitää kaksi työ- ja kaksi valitus-(lukurengas) kokousta kuukaudessa.

Elok. 9 p. pidettiin nuorisoliittomme ensimmäiset illat, tanssit. Suoritettiin muutama ohjelmanumero tanssien välissä: Puh. Mari Sippola, laulua Leslie Petro ja runo Helmi Murphy. Yleisöä oli runsaasti, ja tulot (\$13.50) olivat tyydyttävät, katsosen lakkotilanteeseen, joka seurasi jo pari vuotta kestänyttä osapuolista työn seisausta.

Nykyinen tilanne, joka on niin kiipeäsi koskenut meidänkin kyläämme, luo hyvää maaperää vallankumoukselliselle kasvatukselle, jota Amerikan Nuorten Työläisten Liitto niin tarkoin kaivaa ja järjestelmällisesti tekee.

Tällä, kuten muuallakin, on meitä vastassa vieraskielisten keskuudessa kirkon kasvattama ennakkoluulo ja pelko kaikkin työläisten omien etujen pyrkimyksiin nähden. Pimitetty kansa, ei ymmärrä, että se on laitos mikä niillä tehokkaammin kasvattaa työläisistä kapitalismille kuuluisia palkkaorjia, jotka nurkumatta tukevat nykyistä riistojärjestelmää, vastoin oma luokkaetujansa. Ne työläiset, jotka uskaltaavat nousta kirkon vastaan, nostaa sen opetus kyseen alaiseksi saavat kokea kirkon hyökkäyksen ja joutuvat oman kansallisuuden keskuudessa vainon alaiseksi, kuten on täälläkin käynyt muutamalle nuorisoliittolaiselle ja heidän vanhemmille. Ei se ole heitä lamaanuttanut, vaan päinvastoin innostanut, sillä liiton selviä ja luokkataistelun pohjalta perustuva ohjelma antaa tukea juuri niille aikoksille, jotka taistelevat kirkon kahleita vastaan.

"Boy Scout" (Partio-polka) liike, joka täälläkin oli viime talvena niin kukoistuksessa ollen siinä silloin 4050 jäsentä, on mennyt Daisytownissa "plöröksi."

Kuuntelin useamman pojan (entisiä jäseniä) jutustelua ja sain tietää, että siinä on ainoastan 2 jäsentä! Pojat olivat sitä mieltä, etteivät he viitsi maksaa kallista jäsenmaksua

sellaisesta opetuksesta jota he eivät tule tarvitsemaan, nim.: "kämpäämistä" ja siihen kuuluvat tien laittamiset, keittäminen, merkkien antaminen, pitkiä matkan marssimista, kurl, jossaain paikoin asiden käyttö, j.n.e. Toisin sanoen, pienoisokuva sotilasharjoituksista. Niin, pojat eivät ymmärrä, miksi heille sellaisia opetetaan terveyden hoidon nimessä, sillä heille ei sanota suoraan, että sellaisia tehtäviä tullaan mahdollisesti suorittamaan heidän aikuisiksi tulua, kun heitä käytetään lakon rikkupelitä suojellessa, tai komennetaan "Isänmaan puolustuksen nimessä" antamaan henkensä kapitalistisen vallan riistotajujen puolesta.

Näiden "Boy Scout" liikkeen "tehtävien" tarkoituksen selvittäminen nuorisolle, on juuri yksi mitä tärkeimpiä tehtäviä Nuorisoliitolla. Osoittaa mitenkä valtasuojelijat käyttävät tällaisia laitoksia, yhdessä koulujen, kirkkojen, ja teatterien kanssa, aseena työväen luokan omia etuja vastaan ja hyödyksi vallitsevalle riistojärjestelmälle.

H—i M—y.

Mirjami Jokinen kuollut Venäjällä

Usein saamme kuulla surun viestejä pakolaissuudessa elävien toveriemme keskuudesta. Milloin mikin toveri on joutunut heittämiään henkensä kamppaillessaan elämään työssä taistelussa.

Viimeiset viestit kertovat meille, että Venäjällä maanpaossa eläneen ja siellä myöskin murhaajan käden kautta surmansaan saaneen toveri-vainajan Vaino Jokisen tytär Mirjami Jokinen on kuollut.

Mirjami Jokinen oli nuori tyttö, vasta lapsuusiässä. Vuosia 15½ oli hänellä ikää. Mitään yhteiskunnalle uraauurtavaa ei hän suinkaan ehtinyt suorittaa. Mutta ikänsä nähden oli hän jo yhtä ja toista saanut alulle, joten hänestä sikäläiset toverit toivoivat kehittyvän kaikinpuolin löydyllisen yksilön yhteiskunnan suurelle työväinölle.

Venäjän Kommunistisen Nuorisoliiton jäsenenä ehti hän olla pari vuotta. Liitossaan oli hänen harrastuksensa suuntautuneet etupäässä kirjallisuelle alalle. Muutamilla omistuneilla pikku kertomuksilla hän antoi aiheen toivoa häneltä vastaisuudessa paljonkin, kunhan ikä ja kokemus olisi varttunut. Mutta kohtalo oli toinen.

Isänsä väkivaltaisen kuoleman jälkeen Mirjam-tytären työskentely ja opiskelu näytti saavan vauhtia, mutta luonteensa vaatimattomuus kuitenkin vei häntä entistä enemmän yksikeen, kirjojensa pariin. Lapsellinen vakavuus tuli hänelle yhä luonteenomaisemmaksi.

Viime syksynä hän aloitti opiskelunsa sikäläisessä Puoluekeskuskouluksessa. Mutta talvella tauti vei Mirjamin vuoteeseen. Keuhkotauti hivutti usean kuukauden, kunnes keskin kauneimmillaan ollessa heinäkk. 15 p:nä, katkaisi lupaavan elämänsä.

Kelpo toverina, vaikkakin tuntemattomana, sillä siksi nuorena hän joutui poistumaan maasta, muistelenne nuorta Mirjamia, kirjoittaa Suomessa ilmestyvä Nuori Työläinen.

Toveritar on ainoa suomenkielinen työläisnaisten lehti Yhdysvalloissa ja Canadassa. Tilaa se!

Tilatkaa Toverittaren yksityisnumeroita, myykää ja jakakaa niitä kokouksissa ja iltoissa.

Kirje rakkaudesta nuorille tovereille

Nuoret. Tällä kertaa lähettän teille mieltäni aiheeksi erittäin auroksiani rakkaudesta.

Mitä rakkaus on eri aikoina ihmisille ollut, siitä on maailman kirjallisuudessa runsaasti todistuskappaleita. Minkäpi muun asian ympärillä pyörii kaiken maailman kaunokirjallisuus.

Mitä se tulevassa, luokattomassa yhteiskunnassa tulee olemaan, siitä voi meillä, ylimenokauden ihmisillä, olla vain hämärä aavistus. Meitä liikuttaa vaan yksi kysymys: mitä voi rakkaus olla vanhan kaatajalle, uuden rakentajalle.

On tovereita, jotka luulevat että luokkataistelijan eheissä luonteissa — sillä schin vasta tekee tosi taistelija — voi olla epämääräinen kohta. He luulevat, että voi rakkauselämänsä niiden olla anarkisti, yksilöllinen "vapaa" kaikista "syrjäntäkökoidista", tai skeptikko ("kuka sen oikein tiesi; yhtentekevää"), jopa ihau kynnikko (sikamainen). Ei voi olla suurempaa erehdyttä. Niin kuin meillä on taistelun ja taistelijan ihanne, niin täytyy meillä olla rakkauselämäkin ihanne. Ja niinkuin meillä pitää olla luja taistelumoraali, joka on osa yleisestä elämänmoraalista, niin pitää meillä olla varma rakkauskoraalikin, käsitys siitä, mikä sopii, mikä ei, jos mieli sakkina kuulua.

Mistä saamme nämä — ihanteen ja moraalin? — Elämästä. Ei muusta kuin elämästä.

Meitä on erilaisia. Ja kun elämme taistelukaudesta, on mittapuun me itseemme ja toisiimme nähden kuka on hyvä taistelija, kuka huonompi (helkompi) — kuka voimakkaampi? Parhailakin on heikkouksensa. Me vain emme saa heidän heikkouksistaan tehdä puolustusperustetta mieltäluullemme, joita emme me yrittä pitää kurissa.

Arviomme lähtökohdaksi ja moraaliseksi ohjeiksemme, ihanteeseen innostajiksi on meidän otettava ne parhaiten toverittemme piirteet, jotka juuri sillä tavalla näyttävät olevan parhaita. — Mitkä ovat sitten parhaat piirteet rakkauselämässä? — Ne jotka parhaiten edistivät meistä taisteluvoimaa. Se on ratkaiseva, ainoa ratkaiseva.

Mutta kuinka pääsemme siitä perille? Rakkauselämä on arkaluontoinen ala. Ei ole helppoa eikä sopivaakaan tunkeutua toisen yksityisasioihin tarpeettomasti. Varsinkin mikäli ne eivät näy häiritsevän taisteluvollisuuden täyttämistä. Ja ne taas, jotka kautavat rakkaussuhteita kielensä kärjessä, tuskin kelpaavat esimerkiksi. Puhumattakaan rivostelijoista, rakkauselämäin loknan vetäjästä, joiden seurassa meillä ei ole asiaa istua.

Mutta olematta rahtuakaan tunkeilevia, voimme kyllä ympäristöissämme nähdä jotain. Voimme nähdä ihmisiä, joille rakkaushuuhde ilmeisesti on onneksi. Ja toisia, joille se on takaksi. Ja vaikka emme aina voikaan nähdä sisimpää syytä, näemme toki jotain.

Näemme ihmisiä, jotka ovat onnelliset yhteistyössä. Näemme taistelutovereita, jotka tosissaan herättävät ja vahvistavat paraita taistelija-piirteitä. Näemme taistelutoveruksia, joita työ-taistelusemansa pitää paljon toisistaan erillään, mutta jotka lyhyistä yhdessäolon tilaisuuksista osavat luoda sitä keskeyttymättä tyydytystä heikillä.

Kadehdimme heitä? — Meillä on syytä siihen. Ja oikeus kadehtia — jos se muodostuu meille kannustimeksi pyrkii heidän tasolle. Voimamme ja mahdollisuuksiemme mukaan.

Joko voimme sitten näistä näkemistämme, ja kokemistämme, luoda yleisiä sääntöjä, ohjeita, oppikirjaa, katkismusta? — Ei ole tarpeen. Sillä voimme yrittää pukea huuseiden hah-

meon eräitä kokemuksia. Minä yrittän nyt. Joku toinen paukoo omia kokemuksiaan lisäksi. Keskustelkannamme, vapaasti kuten uuden ajan ihmisten tulee.

Minä en ymmärrä, kuinka voisi rakastaa tuntematonta. Rakastua voi kylläkin, joutua aistien hurmaan muutokamman edessä. Tietysti voi myös ihastua jonkun puhutapaan, esittymiseen, olemukseen ja ensi kertaa tavattaessa. Mutta eihän meidän pitä läheisesti, luottavasti, seurustelukaan muiden kuin hyvien toverittemme kanssa. Ja hyvä toveruus edellyttää tuntemusta, sitä että on oltu yksissä tulessa ja tuiskussa sekä, ulottumalla, "tulessa". Sillä siinähän vastustaa miestä, naista koetellaan.

Rakkaus onkin käsitteekseni vain toverunden korkein aste miehen ja naisen kesken, jotka sopivat toisilleen sukupuolikumppaneiksi. Tarpeen on silloin ehdoton luottamus toiseen, tietoisuus siitä, ettei hän voi tehdä mitään alhaista. Tai jos tekee, on hän ollut poikkeustilassa, syyntakeeton, rumuillisessa tai henkisesti herpaantunut hermoston, sumentanut järjen, murtaanut moraalin. Tapaus, jonka asianomainen tietysti, siitä selvittyään, on valmis sovitamaan sillä ainoalla, millä mitään meidän kesken voi sovitaa, uskollisella, uupumattomalla työllä yhteisen asian palveluksessa. Tätä tietysti sitten riippuu, missä määrin vanhat toveruus- ja rakkaussuhteet uudelleen lajittuvat.

Näin olen, näkemien — kokemien perusteella, joutunut ajattelemaan rakkaudesta. — Mutta oletko, kysyy joku, todella harkinnut tätä asiaa nykyajan työväenluokan kannalta? Ovatko kokemukset sen kokemukset? Onko asettamasi ihanne proletariaatin saavutettavissa nykyisin? Ja voiko asettaa hahmoittelunasi mittapuita sen elämäsmahdollisuuksien puitteisiin?

Näihin kysymyksiin on sinun itsesi vastattava, hyvä lukija. Minä saan vain: niin olen ajatellut. Minä tiedän että nykyajan kapitalistinen elämä, työolot, sota, vallankumous — kaikki nuo, ja monet pienemmät seikat, voivat riikeästi rikkoa juuri kehityksessä olevat suhteet, katkaista sen ehkä alaiseksi, johtaa uusiin tilapäisempiin tai väkivaltaisempiin. Huomautan kuitenkin, että olisi ennenkaikista näistä seikoista tehdä johtavaa mittapuntia, teoriaa — mutta kuin tilapäisyyden teoriaa. Kalkkekin vähimmin voi usiästä laskea tulevaisuuden suuntaviivoja. Se kyllä luo omat olonsa ja niiden mukaisen moraalin. Enkä minä ole yrittänyt kukaan väittää, että paras-kaan suhde nykyisin tarvitsee merkittä elämändikistä suhdetta. Se voi sitä olla erinäisissä oloissa. Ja lyhytaikaisellakin voi olla kaikki ne piirteet, jotka olen koettanut arvioida hyvän suhteen merkeiksi: onnen tunne, toimi- ja taisteluvoiman kohtaminen. Emmekä me muutokamman nykyisin mittaa aikaa entisillä mitoilla, nyt jolloin päivässä voimme elää vuosia kokemusten ja tapausten rikkaan puolesta.

En ole myöskään puhunut itsestäni, en siitä kuinka lähelle olen päässyt tätä ihannetta. Ylipäänsäihän me ihmiset ophame ajattelemaan asioita, ja toisten kokemuksia ymmärtämään vasta vastahakoisten kokemusten, onnen ja onnettomuuden rikkiähtelöiden valossa. Olen vain halunnut johtaa teidän, nuorten lukijain, huomion tähän asiaan, kohtaan teitä tarkentamaan elinää ympärillänne ja orttaamaan oppia niistä, jotka näyttävät päässeän pitemmälle.

Olen myös tahtunut teille huomauttaa vaaroista, jotka täällä alalla vaantuvat. Vain yhdessä hyvän toverin me olemme menettäneet onnettomoin rakkaussuhteita takia! Eikä silloin ole syytä katsoa esimerkiksi niistä, joille rakkaussuhteensa ei ole

(Jatkoo kahdenkeltaista sivulla)